

וּבִשְׁעָתָא דְּמוֹדוֹנוּיִן מַלְכָּא וּמִטְרוֹנִיתָא, הָהִיא שְׁעָתָא
 וְכִפּוּר בְּעָדוֹ וּבְעָד בֵּיתוֹ, וּבִשְׁעָתָא שְׁמֵי יְחִידִים הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה שְׁהֵם זִוּיָן אִז עַל
 אוֹתוֹ שְׁעָה נֹאמֵר וְכִפּוּר בְּעָדוֹ וּבְעָד בֵּיתוֹ כִּי נִטְהָרִים הַפְּגָמִים שְׁבוּזָיִן (רמ"ק).

תָּאנָא (ויקרא טז) וּלְמַדְנוּ עַל מִשְׁכַּב וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאֶהֱל
 מוֹעֵד, רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (ויקרא כו) וְזָכַרְתִּי אֶת
 בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאָף אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְגו', וְהֵאֵי קָרָא
 אוֹקְמוּדָהּ וּפְסוּק זֶה כִּבְר בִּיאֲרָהוּ. תָּא חַזִּי, בְּשְׁעָתָא דִּישְׂרָאֵל
 בְּגִלּוֹתָא, כְּבִיכּוּל קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא עֲמָהוּן בְּגִלּוֹתָא בֵּא
 וְרָאָה שְׁבִשְׁעָה יִשְׂרָאֵל נִמְצָאִים בְּגִלּוֹת אִז כְּבִיכּוּל הַקְּב"ה גּוּלָה עֵימָהֶם יְחַד בְּגִלּוֹת,
 דְּהֵא שְׁכִינְתָּא לָא אֶתְעָדִי מִנִּיּוּהוּ לְעֵלְמִין כִּי הִשְׁכִּינָה אֵינָה
 עוֹזֶבֶת אוֹתָם לְעוֹלָמִים וְאִז הַקְּב"ה נִמְצָא עֵימָהֶם בְּכַדִּי לְשִׁמּוֹר עַל הַשְׁכִּינָה מִהַחִיצוֹנִים
 (רמ"ק). תָּא חַזִּי, בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל אֲשֶׁתְּכַחוּ בְּגִלּוֹתָא
 דְּבַבְל, שְׁכִינְתָּא בִּינִיּוּהוּ שְׂרִיא, וְתֵאבֶת עֲמָהוּן מִן
 גִּלּוֹתָא וְבֵא וְרָאָה עוֹד שְׁכֵאשֶׁר עִם יִשְׂרָאֵל הִיוּ נִמְצָאִים בְּגִלּוֹת בְּבֵית רֵאשׁוֹן
 הַשְׁכִּינָה הִתְהַוָּה שֵׁם בִּינֵיהֶם וְשִׁבְה עֵימָהֶם מִהַגְּלוּת בּוֹמֵן בֵּית שְׁנִי. וּבְזִכּוֹת אֵינּוּן
 צְדִיקֵיָא (דף ט"ז ע"ב) דְּאֲשֶׁתְּאָרוּ בְּאֲרַעָא, שְׂאֲרַת בְּאֲרַעָא,
 וְלֹא אֲעָדִי מִנִּיּוּהוּ לְעֵלְמִין וּבְזִכּוֹת אוֹתָם הַצְּדִיקִים שְׁהִיוּ שְׂרוּיִים בְּאֲרַץ שְׁלֹא
 חֲטָאוּ אִז הַשְׁכִּינָה שְׂרֵתָה בְּאֲרַץ בּוֹמֵן בֵּית שְׁנִי וְלֹא נִסְתַּלְקָה מֵהֶם לְעוֹלָם. אָמַר רַבִּי
 יְהוּדָה, דְּאֶתְהַדְרַת מִטְרוֹנִיתָא בְּמַלְכָּא, וְאֶתְהַדְרַת כְּלָא
 בְּהַלּוּלָא דְּמַלְכָּא וְאוֹמֵר רַבִּי יְהוּדָה שְׁלֹא רַק שְׁחוּרָה הַשְׁכִּינָה מִהַגְּלוּת אֲלֵא גַם

היא חזרה להתייחד עם המלך ז"א בשלימות ואז הכל חזר למקומו בשמחת המלך שהוא ע"י חנוכת הבית והקרבת הקורבנות, בְּגֵיץ כַּף אֶקְרוֹן אֲנִישֵׁי כְּנָסֶת הַגְּדוּלָּה, כְּנָסֶת הַגְּדוּלָּה וְדָאֵי ומשום כך נקראו אלו הצדיקים שבאותו הדור אנשי כנסת הגדולה כי הם הגדילו לאחר הגלות את השכינה הנקראת כנסת בודאי (רמ"ק).

תֵּאנָא, בְּכָל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא, אֵי אֵינּוּן זְכָאִין,
 קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא אֶקְדִּים לְרַחֲמָא עַלְיֵיהּ,
 וְלֵאפְקָא לֹון מְגָלוּתָא ולמדנו שבכל זמן שישראל נמצאים בגלות אז אם הם צדיקים אז הקב"ה מקדים לרחם עליהם ולהוציא אותם מהגלות, כמו בגלות מצרים שנגזר עליהם ארבע מאות שנה והקדים הקב"ה להוציאם מאה ותשעים שנים קודם לכן (רמ"ק).
 וְאֵי אֵינּוּן לָא זְכָאִין, מְעַכְב לֹון בְּגָלוּתָא, עַד הֵהוּא
 זְמַנָּא דְאַתְגַּזֵּר ואם הם לא ראויים וצדיקים אז הקב"ה מעכב אותם בגלות עד אותו הזמן שנגזר עליהם להיות בגלות. וְכֹד מְטָא זְמַנָּא, וְאֵינּוּן לָא
 אֶתְחַזְיִין, קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא אֶשְׁגַּח לִיקְרָא דִּשְׁמִיחָה, וְלָא
 אֲנִישֵׁי לְהוּ בְּגָלוּתָא וכאשר מגיע הזמן לצאת מהגלות והם לא ראויים וצדיקים אז הקב"ה משגיח על כבוד שמו וזוכר להם את ברית אבות והוא אינו שוכח אותם בגלות,
 הֵדָא הוּא דְכְּתִיב וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְגו'.
 אֲלִין אֶפְהֵן דְּכֻלָּא, רָזָא דִּשְׁמָא קְדִישָׁא שהם אלו האבות שהם בסוד השם הוי"ה הקדוש כי אברהם הוא בחסד כנגד אות י' ויצחק הוא בגבורה כנגד אות

ה' הראשונה ויעקב הוא בת"ת כנגד אות ו' ודוד במלכות כנגד אות ה' האחרונה (דמשק

אליעזר).

רְבִי הָיִיא אָמַר, מֵאֵי טַעְמָא יַעֲקֹב קִדְמָאָה הָכָא ושאל, למה יעקב מוזכר בפסוק בהתחלה. **אֶלָּא, בְּגִין דִּי־יעֲקֹב פְּלִלָּא**

דְּאַבְהֵן, וְהוּא אֵילָנָא קְדִישָׁא אלא משום שיעקב הוא הכלל של האבות

כי הת"ת כולל את החו"ב והוא סוד האילן הקדוש ושאר ספירות הו"ק הם ענפים שלו.

בְּגִין כְּדִ, ו' דְּשָׂמָא קְדִישָׁא בִּיהַ אַחֲדָא, וְהֵכִי קָרִינָן

יַעֲקֹב בּו' ומשום כך אחוזה בו האות ו' של השם הוי"ה הקדוש וכך אנו קוראים אותו

יעקוב עם ו' (רמ"ק). **רְבִי יַצְחָק, אָמַר וְא"ו בְּאַתּוּוֹי תְּלִיסַר**

מְכִילָן, דִּירִית יְרוּתָא דְּתְלִיסַר מְבוּעִין דְּמְבוּעָא

סְתִימָא קְדִישָׁא רבי יצחק אמר שלכן כתוב יעקוב עם ו' כי אות ו"ו במילויה

היא עולה בגימטריא י"ג כנגד י"ג מידות של רחמים שהם כנגד י"ג תיקוני דיקנא דא"א

שאותם יורש יעקב שהוא סוד ז"א ירושה של י"ג מעינות של המבוע הסתום והקדוש [קיח]

שהם י"ג תיקוני דיקנא דא"א (מק"מ).

רְבִי אַבָּא אָמַר, וְא"ו אִמָּאי פְּלִיל ו' א' ו' רבי אבא אמר שאות

ו' במילוי היא וא", ושואל רבי אבא למה האות וא"ו כוללת במילויה את האותיות

ו' א' ו'. **אֶלָּא, ו' דִּיתִיב עַל פּוּרְסִיא** אלא סוד הדבר הוא שאות ו' שהיא

[קיח] והוא נקרא מעין סתום בערך החכמה (רמ"ק).

שהיא מעין פתוח אל הבינה המקבלת ממנה

הלימוד היומי

לע"נ שרה בת נעימה ע"ה

סוד ז"א הנקרא אדם יושב על הכסא שהיא המלכות, **בְּמָה דְאֵת אָמַר** כמו שנאמר (יחזקאל א) **וְעַל דְּמוֹת הַכְּסֵא דְּמוֹת כְּמֵרְאָה אָדָם עָלְיוּ מְלַמְעָלָה** דהיינו שעל הכסא שהיא המלכות יושב מלמעלה אדם שהוא ז"א. **א' סְתִים בְּגִייה וְלֹא אֶתְגַּלִּיָּא** ואות א' של המילוי רומז על א"א שהוא סתום בתוכו והוא אינו מתגלה דהיינו שהם נה"י דא"א המתלבש תוך ז"א ואינם נראים (מק"מ), **וְדָא הוּא דְכְתִיב** וזהו שכתוב, (בראשית כב) **בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נָאִים יְהוָה** דהיינו שז"א הנקרא הוי"ה אומר שנשבעתי בא"א המלוּבש בי (מק"מ), **בְּגִין כֶּךָ כְּתִיב, וְלֹא אֶקְרִי** ומשום כך נכתב האות א' והיא אינה נקראת לפי שהיא אינה נרגשת במבטא כמו האות ו' (מק"מ), **בְּתֵרָאָה, כְּלָלָא דְקִדְמָאָה. בְּתֵרָאָה, הָא אֹקִימָנָא** (נ"א ו' בְּתֵרָאָה כְּלָלָא דו' קִדְמָאָה ו' בְּתֵרָאָה) **דָּא יְהו"ו** [קיס] **יְסוּד, דְּאִיהוּ סִיּוּמָא דְגוּפָא, וּכְלָלָא דִּילִיהּ** והאות ו' האחרונה שבמילוי האות וא"ו היא הכלל של האות ו' הראשונה שהיא הו"א, כי האות ו' האחרונה הוא היסוד שהוא הסיום הגוף של ז"א והוא הכלל שלו כי גם היסוד כולל את הו"ק [קכ] (רמ"ק). **וְעַל דָּא כְּלִילָן אֶתְוּוֹן דָּא בְּדָא, וְא"ו, רִישָׁא וְסִיּוּמָא, כְּמָה דְאֹקִימָנָא** ועל כן נכללות האותיות זו בזו כי הת"ת והיסוד נכללות באות וא"ו בתחילתו שהוא הת"ת ובסופו שהוא היסוד כמו שביארנו.

אור הרשב"י

[קיס] הרמ"ק אינו גורס תיבה זו. ליעקב שהוא בסוד הת"ת אירע ליוסף שהוא [קכ] והוא הסוד שאמרו חז"ל שכל מה שאירע אחוז ביסוד (רמ"ק).

הלימוד היומי

לע"נ שרה בת נעימה ע"ה